

Ann. til § 19: Indenrigsministeriet.

Hensyn til de 500 Kr. af denne Forhøielse henvises til, hvad derom er bemærket i Anmærkningerne til Finantslovsforslagene for 1877—78 og 1878—79; uagtet Bevilgelsen af denne Sum gjentagne Gange er bleven nægtet, har man fremdeles anset sig forpligtet til ikke at undlade at søge det i sig selv saa høist ubetydelige Beløb bevilget, og det ikke alene af Hensyn til selve Sagerne, hvis Expedition nødvendigvis maa forsinkes, naar Raadet af Mangel paa Pengemidler ikke kan forskaffe sig den nødtørftigste Assistance, men ogsaa af Hensyn til Raadets Medlemmer, som uden nogetomhelst Bederlag have paataget sig et Arbejde, der i en stedse vogende Grad lægger Beslag paa deres Tid og Kræfter, og som derfor synes at maatte have et billigt Krav paa at forstaaes for selv at udføre de Dele af Forretningerne, som efter deres Bestaaenhed kunne og efter, hvad der finder Sted i mangfoldige lignende Forhold, pleie at besørges ved dertil antagen Medhjælp, saasom Koncipering, Afkrøvning og deklige. Af de øvrige 300 Kr. er et Beløb af 200 Kr. beregnet til en Forhøielse af det Honorar, der hidtil er givet for Udarbejdelsen af Sundhedsraadets Aarsberetning, fra 400 Kr. til 600 Kr., en Forhøielse, der maa anses nødvendig, da Antallet af de behandlede Sager i Løbet af de sidste 7 Aar er steget næsten til det dobbelte. Endelig vil det stedse tiltagende Antal af Dyrlæger nødvendiggjøre et større Dplag af den nævnte Beretning, hvortil anslaaes en Merudgift af 100 Kr.

ad III. A. 8. c. Som for Finantsaaret 1878—79.

ad III. A. 8. d. Om end den Maade, hvorpaa Veterinærpolitiforretningerne i Følge den gjældende Lovgivning ere ordnede her i Landet, som Erfaringen har vist, under almindelige Forhold maa anses som tilstrækkelig hensigtsmæssig, lader det sig dog ikke benægte, at Tilfælde ville kunne forekomme, i hvilke hin Ordning næppe kan antages at ville frembyde fuld Betryggelse for de vigtige Interesser, der her ville kunne staa paa Spil. Som bekendt bestaar Veterinærpolitiet af vedkommende Politimester og den af ham for det enkelte Tilfælde tilkaldte private Dyrlæge, der ordenligvis vil være den, fra hvem Anmeldelse om det indtrufne Sygdomstilfælde er frenkommen; men ligesom der ikke er etableret nogen anden Kontrol med Dyrlægens Sygebehandling, og med de af Politimesteren efter hans Indstilling eller af egen Drift i Anledning af Sygdommen truffene Foranstaltninger, end den, der kan blive en Følge af, at Ministeriet lader de i Henshold til Slutningsbestemmelsen i Lov af 29de December 1857 § 4 modtagne Indberetninger undertaste en Prøvelse af det veterinære Sundhedsraads, hvis Udsættelser, hvormeget Behandlingen af disse Sager end paastryndes, dog som oftest sjøst ville kunne frenkomme paa et senere Stadium af Sygdommen, saaledes har Veterinærpolitiet ei heller Udgang til af særligt dygtige og sagkyndige Sjæmænd at erholde den Hjælp og Veiledning, som i tvivlsomme og vanskelige Tilfælde ofte kan gjøres nødvendig, paa anden Maade end ved at henvende sig til Ministeriet, ved hvis Foranstaltning da Veterinærphysikus, et af det veterinære Sundhedsraads Medlemmer eller en af Læerne ved Landbohøjskolen kan udsendes, men det er klart, at saadan Hjælp ofte vil komme for sent. Under den stigende Udvikling af Husdyrholdet, den feregnede Behandling af Dyrene i visse Retninger (forcevet Mælkegivning og Fedning) samt den stærkt tiltagende Samfærdsel, maa vanskelige Tilfælde bestryges sjæde hyppigere at ville forekomme, og hertil kommer derhos, at den i de senere Aar stedfindende store Udførsel af Kreaturer kræver en forøget Opmærksomhed for at forebygge Smittes Overførsel til fremmede Lande. Under de Overveielser, for hvilke Spørgsmaalet, om hvilke Foranstaltninger der yderligere kan være at træffe for at værne Landet mod Udbredelse af smitsomme Kreatur sygdomme, af Ministeriet er blevet gjort til Gjenstand, har Opmærksomheden derfor ogsaa særligt været henvendt paa det her omhandlede Punkt, og man er herved, i Samstemning med det veterinære Sundhedsraad kommet til det Resultat, at en mere tilfredsstillende Ordning af Veterinærpolitiforretningerne vilde kunne ventes opnaaet, naar der til Bistand ved disse Forretningers Udførelse af det Offentlige blev ansat særlige, lønede Dyrlæger, navnlig saaledes, at der i hvert Amt fandtes en saadan Dyrlæge. Amtsdyrlægens Hverv skulde fornemmelig bestaa i, at han, saasnart det første Tilfælde af en ondartet smitsom Sygdom var anmeldt for Politimesteren, efter Tilkaldelse af denne skulde begive sig til Stedet og der konstatere Tilstedeværelsen af Sygdommen, hvilket vilde afgive en Betryggelse, som næppe vil kunne undværes i Tidens Løb, hærten af Dvrigheden, der anvender, eller af Befolkningen, der er underkastet de ofte meget besværlige Foranstaltninger, som Sygdommen giver Anledning til, hvorhos han efter Omstændighederne skulde til Politimesteren afgive Erklæring om, hvor vidt han kunde godkjende de af den private Dyrlæge foreslaede Foranstaltninger, samt om hvad der videre maatte være at foretage. Hvorvidt Amtsdyrlægen flere Gange under samme Smitte skulde undersøge Forholdene paa Stedet, maatte bero paa vedkommende Politimester eller Amtmand, til hvilke Amtsdyrlægen maatte gjøre Indstilling i saa Henseende. Amtsdyrlægen vilde derhos have at